

Acestea sunt cifrele exoterice acceptate în toată India și se potrivesc aproape perfect cu cele din lucrările secrete. În plus, aceste ultime lucrări le amplifică printr-o divizare în numere de cicluri ezoterice, niciodată menționate în scrierile populare brahmanice - dintre acestea, împărțirea ciclurilor (yuga) în cicluri rasiale este oferită în alte lucrări ca exemplu. Restul însă, cu toate detaliile sale, nu a fost niciodată dezvăluit public. Aceste scrieri secrete sunt cunoscute, în orice caz, fiecărui brahman „născut de două ori” (dvija sau „inițiat”), iar Puranele conțin referiri la unele dintre ele în mod voalat, aspecte pe care niciun orientalist prozaic nu a căutat deocamdată să le descifreze, și nici nu ar fi putut, dacă ar fi dorit.

Aceste cicluri astronomice sacre au o vechime uriașă, iar cele mai multe dintre ele, după cum am afirmat, aparțin calculelor lui Narada și Asuramaya. Acesta din urmă are reputația unui gigant și a unui magician. Dar giganții antediluvieni (Gibborimii, „uriașii” din Biblie) nu erau cu toții răi sau vrăjitori, după cum ar spune teologia creștină, care vede în fiecare ocultist un servitor al răului; nici nu erau mai răi decât mulți dintre „credincioșii fii ai Bisericii”. Un Torquemada sau o Caterina de Medici au făcut cu siguranță mult mai mult rău în zilele lor și în numele Stăpânului lor decât orice uriaș atlant sau semizeu al Antichității, oricare ar fi fost acesta - Ciclop, Medusa sau titanul orfic, monstrul cu picioare de șarpe, cunoscut sub numele de Ephialtes etc. Existau „uriași” buni în vremurile de demult, așa cum există „pigmei” răi în prezent; iar creaturile mitologice rakshasa și yaksha din epopeile hinduse nu sunt mai rele decât cei care folosesc explozivi cu dinamită în zilele noastre sau decât anumiți generali creștini civilizați din războaiele moderne. Nici nu sunt mituri. „Cel care râde de Briareus și Orion trebuie să se abțină să meargă la Karnac sau Stonehenge, și chiar să vorbească despre acestea”, remarca un scriitor contemporan.

Deși cifrele brahmanice oferite mai sus sunt calculele fundamentale aproximative ale sistemului nostru solar, cititorul este rugat să le aibă în vedere.

În Enciclopedia Britanică găsim, ca ultim cuvânt al științei, faptul că se permite ca vechimea omului să se extindă doar până la „zeci de mii de ani”. Devine atunci evident că, dacă aceste cifre pot fluctua între 10000 și 100000, ele înseamnă foarte puțin sau chiar nimic, și fac doar ca întinericul din jurul problemei să devină și mai dens. Mai mult decât atât, de ce ar conta că știința plasează nașterea omului în perioada „mișcărilor pre sau post glaciare”, dacă ni se spune în același timp că așa-numita „epocă de gheață” este doar o succesiune lungă de epoci care „s-au modelat și s-a transformat fără niciun fel de modificări abrupte în ceea ce se numește perioada umană sau recentă ... suprapunerea perioadelor glaciare fiind regula de la începuturile timpului”. Această „regulă” creează doar și mai multă confuzie, chiar dacă, strict științific și corect, avem informația că „și în prezent omul este contemporan cu epoca de gheață din văile alpine și regiunea Finnmark”.

Astfel, dacă nu ar fi fost învățăturile oferite de Doctrina Secretă și chiar de hinduismul exoteric și de tradițiile sale, am fi plutit și azi în derivă printre epocile nedefinite ale unei

școli a științei, printre „zecile de mii” ale alteia, și printre cei 6000 de ani ai interpreților Bibliei. Este unul dintre multele motive pentru care, cu tot respectul datorat concluziilor oamenilor învățați ai zilelor prezente, suntem obligați să le ignorăm în toate aceste aspecte privind vechimea preistorică.

Geologia și antropologia modernă nu vor fi, desigur, de acord cu viziunea noastră. Însă ocultismul va găsi multe arme împotriva acestor...